

Nejvyšší správní soud
Joštova ul.
Brno

prostřednictvím

Městskému soudu v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská č. 18
111 21 P r a h a 1

OSOBNĚ PODATELNOU

Sp.zn. 3A 104/2012-22

Stěžovatel:

Občanské sdružení Veleslavín – Vokovice k životu, IČ 22768513, se sídlem Ke Dvoru 774/3,
160 00 Praha 6,
zastoupené na základě plné moci JUDr. Emilem Flegelem, IČ 71563776, se sídlem
K chaloupkám 2, Praha 10, 106 00

K A S A Č N Í S T Í Ž N O S T
proti usnesení Městského soudu v Praze z 27.9. 2012 č.j. 3A 104/2012-22

DVOJMO

SOUDNÍ POPLATEK BUDE UHRAZEN NA ÚČET SOUDU

Stěžovatel Občanské sdružení Veleslavín – Vokovice k životu, IČ 22768513, se sídlem Ke Dvoru 774/3, 160 00 Praha 6, zastoupené na základě plné moci JUDr. Emilem Flegelem, IČ 71563776, se sídlem K chaloupkám 2, Praha 10, 106 00

podává kasační stížnost

podle ust. § 102 soudního řádu správního proti usnesení Městského soudu v Praze z 27.9. 2012 č.j. 3A 104/2012-22

I.

Včasnost podání kasační stížnosti

Stěžovateli bylo usnesení Městského soudu v Praze z 27.9. 2012 č.j. 3A 104/2012-22 doručeno dne 30.10. 2012. Podaná kasační stížnost je proto včasná.

II.

Důvody kasační stížnosti

Stěžovatel uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu a dále brojí proti tomu, že vada řízení před Městským soudem měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Městský soud v Praze v napadeném usnesení argumentuje, že judikát Nejvyššího správního soudu z 21. října 2008 sp.zn. 8 As 47/2005 – 86 není aplikovatelný na projednávanou věc, a to protože v současné době platí nový správní řád.

Městský soud v Praze naopak své rozhodnutí opírá i jiný judikát Nejvyššího správního soudu z 23. srpna 2011 sp.zn. 2 As 75/2009. Stěžovatel namítá, že ve věci posuzování závazných stanovisek a jejich materiální povahy existuje nejednotná a měnící se judikatura Nejvyššího správního soudu, přičemž odmítnutí žaloby tak považuje stěžovatel vzhledem k předchozí judikatuře Nejvyššího správního soudu za hrubé porušení principu předvídatelnosti rozhodování státních orgánů a principu právní jistoty.

Dále stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, č. j. 7 As 55/2008 - 81, podle kterého *„každý potenciální účastník řízení bere při zvažování svých šancí na úspěch v soudním řízení v potaz i dosavadní (především publikovanou) judikaturu; má právo přitom očekávat, že soudy budou v různých případech rozhodovat různě a v obdobných případech obdobně. Tím spíše oprávněně očekává, že krajský soud, který rozhoduje v obdobné věci, v níž již vyslovil svůj názor, tuto věc posoudí ve shodě s již vysloveným právním názorem. V opačném případě tím soud porušuje princip právní jistoty.“* V této souvislosti stěžovatel dodává, že dojde-li ke střetu mezi zájmem na sjednocování judikatury, jež je rolí Nejvyššího správního soudu, a povinností poskytnout základním právům stěžovatelek ochranu, je Městský soud povinen poskytnout ochranu právům stěžovatelů, a to i za cenu odklonu od dosavadního právního názoru. Proto měl dle názoru stěžovatele soud žalobu projednat a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, proč se od vyslovené judikatury odklonil, totiž z důvodu přednosti ochrany práv stěžovatele. V tom spatřuje stěžovatel porušení jejich práva na spravedlivý proces. K jeho neprospěchu byla nepředvídatelně změněna judikatura a bylo tak zasaženo do jeho práv zákonem odporujícím způsobem.

Stěžovatel namítá, že přezkum správních aktů je ve správním soudnictví upraven zcela autonomně, a sice v ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. Právní úprava uvedená v § 149 nového správního řádu se týká výlučně postupu „uvnitř“ správního řízení a žádným způsobem, a to ani nepřímou, neomezuje rozsah soudního přezkumu závazných stanovisek. Stěžovatel namítá, že na posuzování závazných stanovisek existuje judikatura Nejvyššího správního soudu vydaná již za účinnosti nového správního řádu, které zcela podporuje právní názor stěžovatele. Dle sedmého senátu (viz. judikát sp.zn. 7 As 43/2009 - 52) je závazné stanovisko podle § 14 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“) nepochybně rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., a to ze stejných důvodů, pro něž

za „rozhodnutí“ označil rozšířený senát souhlas či nesouhlas orgánu ochrany přírody a krajiny k povolení stavby vydaný podle § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Stěžovatel brojí proti tomu, že závazné stanovisko jako podkladové rozhodnutí citelně, byť nepřímo, zasahuje do jeho práv. Ve správním soudnictví jsou kontroly zákonnosti podrobena rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž bylo rozhodnuto o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny. Toto ustanovení obsahuje generální klausuli - obecnou garanci přístupu k soudu, vyjádřenou v první části ustanovení „*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí*“, současně však v druhé části tohoto ustanovení „*nestanoví-li zákon jinak*“ ponechává uskutečnění této garance v konkrétních případech na úvaze zákonodárce. Jak vyplývá z výše uvedené ústavní konstrukce, zákonodárce může v rámci „obyčejného“ zákona dále upravit „kdy a jak“ přezkoumávat. Nadto „*zákonodárce může některá rozhodnutí orgánu veřejné správy, kterými je rozhodováno o subjektivních právech fyzických a právnických osob, vyloučit z přezkumu soudy, ovšem nesmí tak učinit u takových rozhodnutí, která se týkají základních práv a svobod.*“ (nález pléna ÚS ze dne 3. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 8/99, č. 291/1999 Sb.).

Podle ust. § 149 správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Správní orgán usnesením přerušuje řízení, jestliže se dozvěděl, že probíhá řízení, v němž má být vydáno závazné stanovisko. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží. Nezákoně závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonně závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí. Zrušení nebo změna závazného stanoviska je v případě, že rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno, již nabylo právní moci, důvodem obnovy řízení. Smysl a účel citovaného ustanovení, zejména odstavců 2 a 3, je co možná nejvíce respektovat zásadu ekonomie řízení a minimalizovat možnost, že správní orgán „marně“ povede řízení, jehož výsledek bude tak či onak determinován obsahem závazného stanoviska. Proto zákonodárce přikazuje správnímu orgánu řízení přerušit a vyčkat s jeho pokračováním až do vydání závazného stanoviska, tedy do doby, kdy bude znám jeho obsah a kdy budou zřejmé důsledky, které závazné stanovisko pro další průběh na něm závislého správního řízení bude mít. Stejně tak zákonodárce přikazuje správnímu orgánu v řízení o žádosti, jehož negativní výsledek, tj. nevyhovění žádosti, je obsahem stanoviska předurčen, dále neprovádět další dokazování, neboť by to na výsledku řízení stejně nic nezměnilo, a žádost „automaticky“ zamítnout. Úprava v ust. § 149 správního řádu se však týká výlučně postupu „uvnitř“ správního řízení a žádným způsobem, a to ani nepřímo, neomezuje rozsah soudního přezkumu závazných stanovisek.

Stěžovatel namítá, že správní soudnictví upravuje režim přezkumu takových aktů, které byly závazným podkladem rozhodnutí, napadeného žalobou podle ust. § 65 s. ř. s., zcela autonomně, a sice komplexem ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. (v něm pak zejména definicí pojmu „rozhodnutí“ pro účely žaloby proti rozhodnutí správního orgánu), § 70 s. ř. s. (definuje, kdy jsou určité akty, ať již jsou „rozhodnutími“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., anebo nikoli, vyloučeny ze soudní kognice na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu) a § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s. (definuje, kdy má správní soud věnovat pozornost i aktu, který by sám o sobě nemohl být předmětem žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, ale který je nezbytné soudnímu přezkumu podrobit, neboť byl právním základem „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jež žalobou proti rozhodnutí správního orgánu napadeno bylo a být mohlo). Tato ustanovení tak vytváří následující pravidla přípustnosti soudního přezkumu.

Ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. definicí „rozhodnutí“, které jediné je přípustným předmětem žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, vytváří základní rámec přípustnosti žaloby. Stěžovatel se dovolává povinnosti extenzivního výkladu výluk ze soudního přezkumu, a namítá, že k přípustnosti žaloby postačí existence nikoli nepatrné pravděpodobnosti dotčení právní sféry žalobce úkonem, který žalobou napadá.

Stěžovatel analogicky poukazuje na názor vyslovený v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 92/2008 – 76, že územní souhlas je z materiálního hlediska rozhodnutím ve smyslu správního řádu, neboť souhlasy zakládají žadateli práva (např. provést stavbu) a přímo se dotýkají práv a povinností ostatních subjektů, které jsou povinny toto konání strpět.

Právní názor stěžovatele lze podpořit i nedávnou extenzivní judikaturou Nejvyššího správního soudu ve vztahu k úkonům dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, kdy Nejvyšší správní soud usnesením rozšířeného senátu č.j. 2 As 86/2010 – 76 ze dne 18.9. 2012 připustil soudní přezkum souhlasů vydávaných dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zejména dle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jako jiných úkonů dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (byť prostřednictvím tzv. zásahové žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem, nebo donucením).

Žádám proto, aby bylo usnesení Městského soudu v Praze z 27.9. 2012 č.j. 3A 104/2012-22 zrušeno z důvodu výše uvedených.

V Praze 9.11. 2012

Přílohy:

Plná moc

Usnesení Městského soudu v Praze z 27.9. 2012 č.j. 3A 104/2012-22

JUDr. Emil Flegel
v plné moci stěžovatele